

LIBRIS | We know
books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIPLING, RUDYARD

Cartea junglei / Rudyard Kipling ; il. de Ester García Cortés. - București :

RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-673-6

I. García Cortés, Ester (il.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RUDYARD KIPLING
Jungle Book
Copyright © Miles Kelly Publishing Ltd 2015
Toate drepturile rezervate

Cartea Junglei
Copyright © RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Irina și Liviu Chiș-Dan prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-673-6

Cartea Junglei

RUDYARD
KIPLING

Ilustrații de
Ester García Cortés

Cuprins

Trății lui Mowgli 6
Cântecul de vânătoare al haitei Seeonee 49

Vânătoarea lui Kaa 50
Cântecul de drum al lui Bandar-Log 106

„Atenție! Vine tigrul!” 108
Cântecul lui Mowgli 145

Țoacă albă 148
Lukkanon 190

„Rikki-Tikki-Tavi” 192
Oda lui Darzee 226

Toomai-al-Elefanților 228
Shiva și lăcusta 270

Slujitorii Măriei Sale 272
Cântecul de paradă al Animalelor din Tabără 306

Dincolo de poveste 310

Frații lui Mowgli

*Acum noaptea coboară pe aripile șoimului Rann
Descătușată cu ghearele de liliacul Mang
Turmele-n adăposturi dorm, griji nimeni nu are
Iar noi liberi suntem până la soare-răsare.*

*Aceasta e vremea mândriei și-a puterii
A ghearelor și-a colților ce dau glas durerii.
O, ascultați chemarea! Vânătoare ușoară doresc
Tuturor celor care Legea Junglei o prețuiesc!*

CÂNTECUL NOPTII ÎN JUNGLĂ

LIBRIS

Era ora șapte într-o seară toridă pe dealurile Seonee când Tatăl-Lup se trezi din siesta sa, se scărpină, căscă și își întinse labele una câte una pentru a-și scutura senzația de somn. Mama-Lup stătea întinsă, ținându-și nasul mare și gri deasupra celor patru pui ai săi ce scheunau și se rostogoleau. Luna scălda în raze deschizătura peșterii în care trăia familia de lupi.

- Auuuuuu! începu Tatăl-Lup. Este timpul să pornesc din nou la vânatoare.

Se pregătea să o ia la goană spre poalele dealului, când în pragul peșterii se ivi o umbră mică cu o coadă stufoasă ce începu a se tângui:

- Norocul fie cu tine, o, Căpetenie a Lupilor! Mult noroc și colți albi și puternici le doresc și nobililor tăi fii. Și să nu-i uite pe cei înfometăți pe lumea asta!

Era Tabaqui, șacalul, zis Linge-Blide. Lupii din India îl disprețuiau pe Tabaqui fiindcă se ocupa cu lucruri necinstite, spunea povești mincinoase și se hrănea cu cârpe și resturi de piei de prin grămezile de gunoaie ale satului. Însă le era și frică de el, fiindcă Tabaqui, mai mult ca oricare vietuitoare din junglă, putea să cadă pradă

turbării și, uitând de frică, năvălea prin junglă înfigându-și colții în orice și oricine îi stătea în cale. Până și tigrul se ascunde când îl apucă pe Tabaqui turbarea, asta fiind cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei creaturi sălbatice. Noi o numim rabie, dar ei o numesc „dewanee” – nebunie – și o iau la sănătoasa.

- Intră și aruncă o privire, îi răspunse aspru Tatăl-Lup, dar nici pomeneală de mâncare aici.

- Nu pentru un lup, îi răspunse Tabaqui, dar pentru o persoană umilă, cum sunt eu, chiar și un os uscat poate fi un festin. Cine suntem noi, Gidur-log (hienele), să facem nazuri?

Se grăbi spre fundul peșterii, unde găsi un os de căprior cu ceva carne rămasă pe el și se așeză să îl ronțăie în voie.

- Vă mulțumesc mult pentru ospăț, le spuse el lingându-și buzele. Cât de frumoși sunt nobilii tăi fii! Ce ochi mari au! Și sunt atât de tineri! Da, da, și mi-amintesc de faptul că fiii regilor sunt deosebiți încă de la naștere.

Tabaqui știa prea bine că nimic nu e mai nepotrivit decât să faci complimente copiilor de față cu părinții lor. Îl ungea la suflet faptul că Mama-Lup și Tatăl-Lup se simțeau stânjeniți.

Tabaqui stătea nemișcat, bucurându-se de șotia pe care o făcuse și continuă batjocoritor:

- Marele Shere Khan și-a schimbat teritoriul de vânătoare. Va vâna pe dealurile astea până la următoarea lună plină. Așa mi-a spus.

Shere Khan era tigrul care locuia aproape de râul Waingunga, la vreo treizeci de kilometri.

- N-are niciun drept să facă asta! ripostă nervos Tatăl-Lup. Conform Legii Junglei, nu are niciun drept să își schimbe teritoriul fără a anunța din timp. Va băga în sperieți tot vânatul pe o rază de cincisprezece kilometri - și eu trebuie să vânez pentru doi zilele astea.

- Nu degeaba maică-sa l-a poreclit Lungri (Ologul), zise încetișor Mama-Lup. A fost olog încă de la naștere. De aceea nu a ucis decât vite. Acum sătenii de pe valea râului Waingunga îl urăsc și a venit să îi enerveze și pe sătenii de lângă noi. Vor scotoci jungla să-l găsească, deși el va fi plecat departe, iar noi și copiii noștri vom fi puși pe fugă când sătenii vor da foc ierbii uscate. Într-adevăr, îi suntem foarte recunoscători lui Shere Khan!

- Să-i transmit mesajul de recunoștință? o întrebă Tabaqui.

- Ieși! răbufni Tatăl-Lup. Ieși afară și vânează alături de stăpânul dumitale. Ai pricinuit destul necaz într-o singură seară!

- Plec, îi răspunse Tabaqui încetișor. Cred că îl auziți voi pe Shere Khan mai jos, în tufișuri. Puteam să nu mă mai obosesc să vă transmit mesajul.

Tatăl-Lup ascultă și, într-adevăr, în valea ce cobora până la un râuleț, auzi tânguital nervos, mârâit al unui tigru care nu prinsese nimic și căruia nu îi păsa că toată jungla știa asta.

- Idiotul! zise Tatăl-Lup. Să îți începi noaptea de vânat cu un sunet ca ăsta! Are impresia că, pe aici, căpriorii sunt ca taurii lui grași din Waingunga?

- Shhh! Noaptea asta nu vânează nici taur, nici căprior, zise Mama-Lup. Vânează un Om.

Tânguital fu înlocuit de un soi de mârâit neîntrerupt care părea că venea din toate părțile. Era zgomotul care tulbura tăietorii de lemne și țiștigani ce dormeau sub cerul liber și care îi făcea uneori să fugă direct în gura tigrului.

- Un Om! continuă Tatăl-Lup, dezvelindu-și toți dinții albi. Pfui! Nu sunt destui cărăbuși și destule broaște prin bălți, de trebuie să mănânce un om! Și încă pe teritoriul nostru!

Legea Junglei, care nu se numește așa degeaba, interzice animalelor sălbatice să mănânce Oameni, cu excepția cazului în care animalul ucide ca să își învețe copiii cum să ucidă; apoi vor fi nevoiți să vâneze în afara teritoriului haitei sau a tribului din care fac parte. Adevăratul motiv pentru această interdicție este că, mai devreme sau mai târziu, jungla ar fi vizitată de oamenii albi înarmați cu puști călare pe elefanți și sute de indieni cu gonguri, rachete și torțe. Toată jungla ar avea de suferit. Toate animalele au fost de acord, fiindcă îl considerau pe Om ca fiind cea mai slabă și lipsită de apărare ființă și ar fi nedrept să se atingă de el. Și se mai spune că cei care mănâncă oameni - și e adevărat - fac râie și rămân fără dinți.

Mârâitul era mai puternic și se încheie cu un răget deplin „Aaaaarggg!” semn că tigrul atacase pe cineva. Apoi se auzi un urlat - nu ca al unui tigr - al lui Shere Khan.

- A ratat, concluzionă Mama-Lup. Ce se întâmplă?

Tatăl-Lup fugi câțiva pași și îl auzi pe Shere Khan mormăind și bolborosind sălbatic în timp ce se rostogolea în tufiș.

- Prostul nu și-a găsit altceva de făcut decât să sară într-un foc de tabără făcut de tăietorii de lemne și și-a ars labele, explică Tatăl-Lup mormăind. Tabaqui este cu el.

- Cineva suie coasta spre noi, îl atenționează Mama-Lup, ciulindu-și o ureche. Pregătește-te!

În desişul din gura peșterii se auzi un foșnet, iar Tatăl-Lup se arcui cu picioarele din spate sub el, gata de salt. Apoi, dacă ați fi fost de față, ați fi putut asista la cel mai deosebit lucru din lume - un lup care se opri în mijlocul saltului. El se lansase înainte de a vedea ținta și brusc încercă să se oprească. Rezultatul fu că sări în aer aproximativ un metru și jumătate și ateriză exact pe locul de unde se desprinsese.

- Un om! țipă el. Uite! Un pui de om!

Exact în fața sa, ținându-se strâns de o creangă joasă, se afla un băiețel de culoare, în pielea goală, care abia putea umbla - mai moale și mai durduliu decât orice copil care se apropiase vreodată de peștera unui lup. El privi fața Tatălui-Lup și începu să râdă.

- E un pui de om? întrebă Mama-Lup. Nu am mai văzut niciodată unul. Adu-l aici.

Un lup obișnuit să își care puii este capabil,

LIBRIS

dacă este necesar, să țină între dinți un ou fără a-l sparge și, cu toate că Tatăl-Lup îl apucă cu fălcile de spate pe copilaș, nici vorbă să-i fi zgâriat vreun pic pielea, înainte să-l pună între puii săi.

- Ce micuț e! Ce golaș și ce îndrăzneț! se minună Mama-Lup.

Copilașul își făcea loc printre puii de lup pentru a ajunge mai aproape de blana ei caldă.

- Hei! Mănâncă alături de ceilalți. Deci așa arată un pui de om. Oare a mai existat vreodată un lup care să se laude cu un pui de om care să crească alături de puii săi?

- Am mai auzit din când în când astfel de lucruri, dar niciodată în haita noastră sau în vremea mea, zise Tatăl-Lup. N-are fir de păr pe tot corpul și l-aș putea ucide doar printr-o atingere. Dar vezi? Mă privește și nu se teme.

Deodată lumina lunii de la gura peșterii dispăru, căci umerii și capul mare al lui Shere Khan astupaseră intrarea. Aflat în spatele tigrului, Tabaqui miorlăi:

- Stăpânel! Stăpână! Aici a intrat!

- Vizita lui Shere Khan ne onorează, zise Tata-Lup, însă ochii săi transmiteau mânie. Ce dorește Shere Khan?

